

единен фронт, който се осъществява с лейбър-парти“, — казват, например лейбърските водачи на Англия. Но спомнете си, същото това говореха и австрийските социал-демократически водачи за малката австрийска комунистическа партия. А какво показва събитията? Оказа се права не австрийската социал-демократическа партия с Ото Бауер и Ренер начело, а малката австрийска комунистическа партия, която своевременно сигнализира фашистката опасност в Австрия и зове работниците на борба. Целият опит на работническото движение показва, че комунистите, дори при своята относителна малочисленост се явяват мотора на боевата активност на пролетарията. Освен това не бива да се забравя, че комунистическите партии в Австрия или Англия — това не са само онези десетки хиляди работници, които са последователи на партията, това са *части* от международното комунистическо движение, това са *секции на Комунистическия Интернационал*, в който *ръководяща* партия е партията на победния вече и управляващ една шеста част на земното кълбо пролетарият.

„Но единния фронт не попречи за победата на фашизма в Саар“, — възразяват противниците на единния фронт. Странна е логиката на тези господз... Най-напред те правят всичко възможно, за да осигурят победата на фашизма, а след това злорадстват, че единния фронт, към който те отидоха едва в последния момент, не доведе до победата на работниците.